

Sygn. akt VIII Gz 229/15

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

- (...). W. B. - (...)

(...) E. J. (...)(...)

3. (...)

Sygn. akt VIII Gz 229/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2015 r., w sprawie XI GNc 1107/14 upr

postanawia:

1. odrzucić zażalenie w części, w jakiej zaskarża ono postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2015 r. w punkcie 1 (oddalającym wniosek o przywrócenie terminu);
2. oddalić zażalenie w części, w jakiej zaskarża ono postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2015 r. w punkcie 2 (odrzucającym sprzeciw od nakazu zapłaty).

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił wniosek pozwanej A. S. o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 28 maja 2014 roku (punkt I) oraz odrzucił sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 28 maja 2014 roku (punkt II).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że nakaz zapłaty został wydany w dniu 28 maja 2014 roku. Przesyłkę do pozwanej zawierającą nakaz i pozew pozostawiono w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 10 lipca 2014 roku na mocy art. 139 § 1 k.p.c., wysłana była na adres pozwanej ujawniony w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – ul. (...), S.. Termin do wniesienia sprzeciwu upłynął z dniem 24 lipca 2014 roku. Pismem z dnia 14 listopada 2014 roku pozwana wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, a do wniosku dołączyła sprzeciw. Pozwana wskazała, że w dniu 7 listopada 2014 roku dowiedziała się od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie, że jest prowadzone w stosunku do niej postępowanie egzekucyjne, którego podstawę stanowi nakaz zapłaty wydany w niniejszej sprawie. Podała, że przesyłka sądowa zawierająca przedmiotowy nakaz zapłaty kierowana była przez Sąd na niewłaściwy adres, albowiem adres prowadzonej przez nią działalności gospodarczej jak i adres zamieszkania (oraz ten wskazany w pozwie przez powoda) to ul. (...), S..

Zdaniem Sądu Rejonowego wnioski o przywrócenie terminu okazały się niezasadne.

Sąd Rejonowy powołał art. 135 § 1 k.p.c. oraz zauważył, że z historii wpisów dokonywanych przez pozwaną w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika, że 12 marca 2014 roku dokonano zmiany we wpisie pozwanej dotyczącej m.in. sekcji „adres” i „adres zamieszkania” gdzie wpisano ul. (...) w S.. Następnie w dniu 13 listopada 2014 roku dokonano zmiany we wpisie dotyczącej m.in. sekcji „adres” i „adres zamieszkania” poprzez usunięcie danych. Obecnie pozwana twierdzi, że adres, który do dnia 13 listopada 2014 roku ujawniony był w (...), jest nieprawdziwy. Mając powyższe na uwadze Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanej, że gdy pracownik doręczyciela podejmował próby doręczenia pozwanej przesyłki sądowej zawierającej nakaz zapłaty nie mogła powziąć informacji o próbie doręczenia, tym bardziej, że na przesyłce zwróconej Sądowi widnieje adnotacja o dwukrotnym pozostawieniu awiza. Konsekwencją oddalenia wniosku o przywrócenie terminu jest uznanie, iż załączony do tego wniosku sprzeciw jest spóźniony i podlega odrzuceniu na podstawie art. 504 k.p.c.

Zażalenie złożyła pozwana wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w całości, przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz rozpatrzenie sprzeciwu.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca wskazała, że dowiedziała się o wydaniu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z pisma komornika. Bezpośrednio po powzięciu wiadomości o wydaniu przez Sąd nakazu zapłaty złożyła wniosek o przywrócenie terminu. Skarżąca podkreśliła, że Sąd pierwszej instancji błędnie założył, iż w dacie doręczenia nakazu zapłaty przebywała pod adresem wpisanymi do (...) w okresie od 12 marca 2014 r. do 13 listopada 2014 r., tj. przy ulicy (...). Skarżąca zanegowała to, że to ona dokonała albo wystąpiła z wnioskiem o taki wpis danych adresowych do (...). Zauważyła również, że Sąd Rejonowy znał jej prawidłowy adres, który wynikał z akt sprawy: pozwana prowadzi działalność gospodarczą w biurcu przy Al. (...) w S., a zamieszkuje w S. przy ulicy (...). Podkreśliła również, że także zaskarżone postanowienie zostało wysłane przez Sąd pierwszej instancji na niewłaściwy adres, tj. na ulicę (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie złożone na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2015 r. w punkcie 1 (oddalającym wniosek o przywrócenie terminu) podlegało odrzuceniu.

Zgodnie z art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie, jeżeli ulegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji, natomiast stosownie do art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym zażalenie wniesione po upływie przepisane go terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, albo którego braków strona nie uzupełniła w terminie.

Postanowienie w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu nie podlega zaskarżeniu, zażalenie na to postanowienie należało więc odrzucić, stosownie do art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Zażalenie złożone na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2015 r. w punkcie 2 (odrzucającym sprzeciw od nakazu zapłaty) okazało się nieuzasadnione.

Nakaz zapłaty w rozpoznawanej sprawie został uznany za doręczony pozwanej pod adresem: ul. (...), S., w trybie art. 139 § 1 k.p.c. (zarządzenie referendarza sądowego z dnia 1 września 2014 r.). W orzecznictwie podkreśla się, że dręczenie zastępcze w trybie art. 139 § 1 jest skuteczne, gdy miejsce zamieszkania adresata (art. 126 § 2 k.p.c.) nie budzi wątpliwości (zob. post. SN z: 22.3.1995 r., II CRN 4/95).

W piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2014 r., zatytułowanym "wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty" pozwana wskazywała, że przesyłka sądowa zawierająca nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym została zaadresowana niezgodnie z adresem biura jej firmy oraz miejsca zamieszkania. W istocie pozwana kwestionowała więc skuteczność doręczenia przesyłki zawierającej nakaz zapłaty. W orzecznictwie wskazuje się, że stronie kwestionującej skuteczność doręczenia pisma sądowego, od którego rozpoczyna się bieg terminu do dokonania czynności procesowej, nie przysługuje wniosek o przywrócenie tego terminu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2014 r. II CSK 297/14). Jeżeli strona postępowania cywilnego kwestionuje skuteczność doręczenia pisma sądowego (w tym doręczenia dokonanego w trybie art. 139 § 1 k.p.c.), od którego rozpoczyna się bieg terminu do złożenia środka zaskarżenia, to winna złożyć taki środek zaskarżenia i wykazać, że bieg terminu do dokonania tej czynności nie rozpoczął się. Pozwana podjęła czynności do wykazania tej okoliczności, tyle że uczyniła to w ramach wniosku o przywrócenie terminu. Powyższe nie ma jednak dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy znaczenia, pozwana złożyła bowiem sprzeciw od nakazu zapłaty i nie wykazała, że doręczenie przesyłki zawierającej nakaz dokonane w trybie art. 139 § 1 k.p.c. było nieskuteczne z uwagi na nieprawidłowy adres. Tym samym rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji odrzucające sprzeciw od nakazu zapłaty jako spóźniony odpowiada prawu.

Przede wszystkim wskazać trzeba, że pismo wszczynające postępowanie przeciwko dłużnikowi wpisanemu do ewidencji podmiotów prowadzących działalność gospodarczą doręcza tak jak osobie fizycznej, a więc na adres miejsca zamieszkania (art. 131 § 1 w zw. z art. 135 k.p.c. (pogląd ten jest powszechnie przyjęty w orzecznictwie, por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2006 r. IV CK 287/05).

Doręczenie nakazu zapłaty zostało dokonane w dniu 10 lipca 2014 roku. Dokonujący doręczenia referendarz sądowy prawidłowo zarządził wysłanie nakazu zapłaty - zgodnie z przytoczonym wyżej poglądem - na adres zamieszkania pozwanej widniejący w (...). Tymczasem w pozwie, złożonym na urzędowym formularzu, wskazany został adres, pod którym zgodnie z danymi ujawnionymi w (...) pozwana prowadziła działalność gospodarczą.

W zażaleniu skarżąca przyznała, że w okresie od 12 marca 2014 r. do 13 listopada 2014 r. w (...) jako jej adres zamieszkania widniała ul. (...), S. (powyższe wynika z akt sprawy, a w szczególności z postępowania przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji po wniesieniu przez pozwaną pisma zatytułowanego "wniosek o przywrócenie terminu", w ramach którego Sąd Rejonowy uzyskał historię wpisów z (...) dotyczącą pozwanej - karta 54-58). Skarżąca w zażaleniu nie zanegowała tego, że w okresie od 12 marca 2014 r. do 13 listopada 2014 r. w (...) jako jej adres zamieszkania widniała ul. (...), S., wskazała natomiast, że Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, iż w okresie tym pozwana przebywała pod wskazanym w (...) adresem. Dodatkowo wskazała, że to nie ona wystąpiła z wnioskiem o wpis takiego adresu w dniu 12 marca 2014 r., podobnie nie ona wystąpiła z wnioskiem o wykreślenie tego adresu w dniu 13 listopada 2014 r.

Zgodnie z art. 33 Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz.U. Nr 173, poz. 1807): "Domniemywa się, że dane wpisane do (...) są prawdziwe. Jeżeli do (...) wpisano dane niezgodnie z wnioskiem lub bez tego wniosku, osoba wpisana do (...) nie może zasłaniać się wobec osoby trzeciej, działającej w dobrej wierze, zarzutem, że dane te nie są prawdziwe, jeżeli po powzięciu informacji o tym wpisie zaniedbała wystąpić niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu".

Skarżąca nie wykazała w niniejszym postępowaniu, że do (...) wpisano dane niezgodnie z wnioskiem lub bez tego wniosku. Zauważyć trzeba, że zgodnie z zapisami z (...) w 2014 r. wpisanych było do ewidencji dwóch pełnomocników pozwanej : M. U. oraz E. J. (ojciec pozwanej, będący jej pełnomocnikiem również w niniejszej sprawie). Pozwana w zażaleniu twierdzi, że to nie ona wystąpiła z wnioskiem o wpisanie do ewidencji adresu ul. (...), S. oraz z wnioskiem o wykreślenie tych danych, nie wskazuje jednak (nie podnosi twierdzeń w tym temacie), że nie uczynili tego jej pełnomocnicy. Tym samym twierdzenie pozwanej co do tego, że dane zostały wpisane niezgodnie z wnioskiem lub bez tego wniosku, pozostaje nieudowodnione.

Istotne znaczenie ma również okoliczność, że postanowienie Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2015 r. zostało ponownie wysłane do pozwanej na adres ul. (...), S. i pod tym adresem przez pozwaną osobiście odebrane (por. potwierdzenie odbioru - karta 63). Z treści potwierdzenia odbioru wynika, że doręczyciel zastał pozwaną w mieszkaniu przy ulicy (...) w S., z dokumentu tego nie wynika bowiem, aby przesyłka była awizowana. W zażaleniu skarżąca wskazała, że pod tym adresem zamieszkują "państwo S.". Treść zwrotnego potwierdzenia odbioru wskazuje jednak na to, że również pozwana stale pod tym adresem przebywa, mimo tego, że w tej dacie w (...) widniał już inny adres zamieszkania.

W tych okolicznościach przyjąć trzeba, że podniesione przez pozwaną w zażaleniu twierdzenie, dotyczące tego, że dane z (...) były nieprawdziwe, pozostaje nieudowodnione. Pozwana nie wykazała również tego, że dane te wpisano niezgodnie z wnioskiem lub bez tego wniosku, wniosek taki mogli bowiem złożyć jej pełnomocnicy, a pozwana nie tylko nie wykazała, ale nawet nie twierdziła, że tego nie uczynili. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy (a wcześniej referendarz sądowy) przyjął, że przesyłka zawierająca nakaz zapłaty została prawidłowo doręczona w trybie art. 139 § 1 k.p.c. pod adresem zamieszkania ujawnionym w (...).

W związku z powyższym zażalenie złożone na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2015 r. w punkcie 2 podlegało oddaleniu, zgodnie z art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.